

Adem- en Ontspanningstherapie Stichting

METHODE VAN DIXHOORN

Interview met drs A.G. Bouwmeester,
lid Raad van Advies

AOS

Jaarverslag

2002

INTERVIEW MET DRS A.G. BOUWMEESTER, LID RAAD VAN ADVIES

Drs AG Bouwmeester is werkzaam als adviserend geneeskundige en lid van de Raad van Advies van de opleiding AOT. Afgelopen december heeft zijn echtgenote de leergang afgerond en een certificaat verworven. Dit was aanleiding om hem een paar vragen te stellen.

Hoe ben je in contact gekomen met AOT?

In 1995 ben ik in contact gekomen met Jan van Dixhoorn als adviserend geneeskundige van een zorgverzekeraar. Mijn eerste reactie: was dit weer een van de vele zorgverleners die mij kwam vertellen hoe goed ze wel waren en dat het toch onbegrijpelijk was dat de zorgverzekeraar niet juist hun behandelingen vergoedde en dat het juist de zorgverzekeraar enorm veel geld zou schelen? Nee hoor, daar kwam een heel bescheiden man, die alleen wilde vertellen wat hij wel deed en waarom en hoe. Zijn verhaal was voor mij zeer verrassend, eerlijk en helder en paste bij mijn beeld van zorgverlening. Ik wilde hier wel mee verder, maar geen precedent scheppen en wel even de kat uit de boom kijken. Dus: ja hij was ook acupuncturist en dat lijkt toch een beetje op acupressuur of een beetje haptonomie en AOT is toch ook een beetje duwen en drukken (?). Een betaaltitel was geregeld, maar voldeed in onze ogen niet aan de waarde die we aan dit product wilden geven. Van het een kwam het ander. Ik hoorde van verzekeren de resultaten. Ik ging me er meer in verdiepen en kwam meer in contact met Jan. En ontdekte dat het meer was dan ik eerst veronderstelde, maar het bleef een beetje ongrijpbaar. Zijn boek gaf mij inzicht in de basis van de behandeling. Ik gaf het boek aan Ineke, mijn vrouw, en die was snel zeer enthousiast over de mogelijkheden. Toen belde Jan mij een keer op om mij te vragen welke stappen hij moest ondernemen om een vergoeding bij de zorgverzekeraars te

bewerkstelligen. Dit was het begin van een snellere professionalisering van de opleiding en ik zat ineens in de raad van advies met zeer bijzondere mensen, die vanuit hun vakinhoudelijkheid veel meer inzicht hadden in de meerwaarde van AOT. Terugkijkend kan ik alleen maar waardering uitspreken voor de professionele houding van Jan en zijn vrouw Irmgard en de drive om de opleiding op hoog niveau te houden en de cursisten dat te geven waar ze recht op hebben, namelijk een waardevol certificaat.

Je hebt inmiddels heel wat cursisten langs zien gaan voor wie je een certificaat van bekwaamheid in AOT hebt ondertekend. Wat heeft je nu het meest getroffen aan deze cursisten?

Uit de eindverslagen lees ik bij allen dat de cursist tijdens de opleiding een zelfbewustwording doormaakt en dat de cursist er zelf ook rijker van wordt. Duidelijk is dat door de methode van lesgeven door Jan de deelnemers zich openstellen voor bewustwording en verandering.

Ook valt het op dat alle cursisten al ervaring hebben in een bepaald beroep, maar dat ze merken dat dit te beperkt is en dat ze iets missen om de cliënt echt op weg te kunnen helpen. Dat de cursist merkt dat deze d.m.v. AOT meer aan de cliënt kan geven en ook vaak de verwondering bij de cursist dat de cliënt zoveel meer geholpen wordt dan verwacht.

Maar het is ook moeilijk te bepalen wat alléén de AOT opleiding heeft bijgedragen aan de attitude verandering van de cursist, omdat

ik uit de verslagen lees dat er veel verschillende invloeden in die cursus periode zijn geweest. Opvallend is ook dat er diverse redenen zijn waarom men aan deze cursus begint. Zoals ik al schreef is dit vaak uit een onvrede met de bestaande kennis en vaardigheden, waarvan men merkt dat die te beperkt zijn om de cliënt echt te helpen, maar ook vaak omdat men met zichzelf in de knoop dreigde te raken en/of een methode zocht die voor de cursist zelf van belang was. Je ziet dan ook verhalen in de verslagen omtrent relatieproblematiek of eigen spanningsproblematiek en vooral lees je dan dat de cursist daar in deze periode een oplossing voor heeft gevonden. Dus de bewustwording van wie je zelf bent en wat je zelf kan is een in het oog vallend punt.

Wat hebben ze vooral geleerd, naar jouw indruk?

Ja, hierboven beschreef ik al enkele punten. Daarbij komt dat ik denk dat een van de aspecten die ze leren is dat een behandeling AOT geen behandeling volgens een vaststaand protocol is. Dat ze zich veel meer moeten verplaatsen in de problemen van de cliënt en deze hulpmiddelen aanbiedt waar de cliënt zelf mee op weg kan. Men is niet meer zo gedreven om een bepaalde manier van behandeling op te leggen, maar biedt meer diverse mogelijkheden aan waaruit de cliënt kan kiezen. Gelukkig zie je ook dat de cursist inzicht krijgt in zijn eigen beperkingen.

De afgelopen drie jaren heeft je eigen vrouw de leergang gevolgd en het certificaat AOT verworven. Wat is er veranderd in haar en wat is je opgevalen?

Dit is wel een intieme vraag, maar goed. Ze is pedagoge en yogadocente. In de praktijk merk ik dat ze toestaat dat er veel meer dingen gebeuren met mensen en dat ze meer ruimte biedt aan de cliënt om zijn eigen oplossing te

vinden. Ook het accepteren dat als het niet aanslaat, dit niet altijd aan jou ligt, maar dat of de cliënt nog een andere weg moet bewandelen of er gewoon niet voor openstaat. Er gebeuren echter dingen die je eerst niet had kunnen voorzien en ik moet toegeven dat ik steeds meer bewondering (had ik al hoor!) voor haar krijg hoeveel mensen ze kan helpen, zowel individueel als in groepsverband. Ook haar yogalessen zijn veranderd. Ze past daarin ook steeds meer de AOT toe. Het was al een bijzondere vrouw, maar ze is nog bijzonderder geworden in mijn ogen, maar ja dat is natuurlijk ook niet absoluut objectief meetbaar.

Hoe kijk je er als ex-huisarts tegenaan?

Als huisarts was deze methode mij niet bekend. Wel had ik al veel belangstelling voor bepaalde hulpverleners die op een andere wijze dan de reguliere methoden mijn patiënten goed op weg hielpen. Soms waren dat fysiotherapeuten of psychologen, maar ook de haptonomie had mijn bijzondere belangstelling. De meeste fysiotherapeuten zijn echter te fysiek gericht en het moet dan alleen op die wijze gebeuren. Hetzelfde geldt voor menig hulpverlener. Als het niet lukt dan is dat jammer, want het ligt dan aan de patiënt. Als huisarts liep je vaak tegen onmogelijkheden aan en zocht je een methode om die individuele patiënt op weg te helpen. Veelal zelf en op het gevoel. Ik wilde juist als huisarts dat de patiënt zijn eigen verantwoordelijkheid durfde te nemen en dat ik alleen de aangever was. Als huisarts kon ik hem op weg helpen, maar uiteindelijk moest hij zelf ermee verder. Je beperkingen kennen in het leven en de patiënt niet afhankelijk van je maken, maar een zelfstandig mooi mens laten zijn. Kijk en dat vind ik grotendeels terug in de AOT.

Hartelijk dank, Bart, voor je openhartige antwoorden!